

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU O E C O N O M U

Consilier la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESADESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
 6 luni 20
 3 luni 10
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, CALEA RAHOVEI—5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98

In momentul punerii sub presă a discursului d-lui Ciru Oeconomu, la înmormântarea regretatului I. Prodan, aflăm cu o profundă părere de rău moartea directorului nostru, Ciru Oeconomu. Lăsam neschimbat acest număr, rămânând ca cel viitor să-l consacram omagiului mult regretatului nostru director.

S U M A R

Cuvântarea d-lui consilier C. Oeconomu ținută în numele Curții de casație la înmormântarea consilierului I. Prodan.

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de casație, s. I: *Gheorghe. Cupa cu Facultatea de medicină s. a;*

Idem, s. II: *Al. Grosu cu I. Frâncu s. a;*

Idem, s. III: *Ministerul de finanțe cu Sarach Sura Veczer;*

Curtea de apel București, s. II: *Societatea în comandită Weil Joseph et Cie S-sori cu firma Rusika Elias et Taubes s. a;*

Tribunalul Ilfov secția de Notariat: *Urmărirea imobilului Mostenitorilor Nae Iordache de către Robert Durer, cu o observație de Iscod;*

Doliul Magistraturei, de R. C. B.

Cuvântarea d-lui consilier C. Oeconomu, ținută în numele Curții de casație, la înmormântarea consilierului Ioan Prodan

«Indeplinesc, în numele Curții de casație, o pioasă datorie, zicând câteva cuvinte dinaintea sicriului lui Ioan Prodan, așa de pe neașteptate deschis și împrejurul căruia se îngrămădesc atâtăa mari și legitime regrete.

«Ioan Prodan a fost, în adevăr, nu numai un bun și distins magistrat, un servitor devotat al justiției, dar încă — ceea ce este mai rar — un om dintre aceia ce nu se uită și ce lasă, după disparițiunea lor, urme profunde în inimile celor ce i-au cunoscut. De aceea, memoria lui inspiră respect și numele lui îi va supraviețui.

«Inzestrat cu toate darurile ce deosebesc pe omul de bine, bun, îndatoritor, blând — de o blândete ce niciodată nu s'a desmintit — el a fost imaginea cea mai desăvârșită a magistratului cumpanit, asiduu, răbdător, atent la cele asupra căror are să se rostească, pentru a evita de a greși, in-

dulgent cu alții în marginele posibilului, pentru anu imprima un caracter prea absolut și prea inexorabil greșelilor omenesti, așa de comune și adeseori așa de inexplicabile. De o inteligență rece și ponderată, de o fire blajină și compătimitoare, ajutat de o minte limpede și de bun simț impecabil, hrănit, afară de aceasta, de studii juridice serioase, pe cari căta să le reimprospăteze chiar acum, la bătrânețe; el s'a deosebit din toate punctele de vedere în cariera ce și-a ales și numele lui va fi citat, pe viitor, printre ale consilierilor celor mai distinși ai Curții supreme.

«Activitatea lui nu s'a mărginit numai la magistratură, căci împrejurările vieții, dela cari omul cel mai potolit nu se poate sustrage, l-au luat, un moment, din mijlocul pașnicilor sale ocupațiuni pentru a-l arunca, ca prefect, în vârtejul luptelor politice. Această nouă condițiune nu-i plăcu însă multă vreme, pierdut cum se găsea într'o lume cu care nu era deprins și spre care nu-l atrăgea nici temperamentul, nici educațiunea, nici vocațiunea sa naturală. După un scurt timp el se întoarse iarăș la scumpele sale indeletniciri judecătorești, pe cari le onoră până la sfârșitul vieții sale și în mijlocul cărora, de ar mai fi avut zile, îl aștepta, poate, demnitătea de președinte al Inaltei Curți, ca pe unul dintre cei mai vechi și mai merițoși membrii ai acestei instanțe.

«Amicii lui Ioan Prodan au găsit totdeauna într'insul un coleg bun, afabil, îngăduitor, de un comerț personal deschis și plăcut. Justițiabilii l-au stimat ca pe un judecător integru, luminat, plin de solitudine pentru drepturile lor. El a fost pentru familia sa un bun soț, un excelent părinte, un neîntrecut povațitor. Inimă de aur pentru cunoscuți și chiar pentru cei cu cari nu se găsea în relațiuni de intimitate; toți aceștia salută, în acest moment, rămășițele pământești ale acestui adevărat om de bine și depun, cu respect, dimpreună cu mine, omagiile lor pe cosciugul lui gata să se închiză.

«Eu, în numele Curții de casație, mă înclin, prins de emoțiune, dinaintea memoriei lui și-zic: «Dormi în pace, iubite amice! Amintirea ta va rămâne neștearsă printre noi, căci ai fost dintre cei buni, dintre cei folositori, dintre cei cari nu se uită!...».

D-l M. Antonescu, decanul baroului, a făcut elogiul defunctului în cuvintele următoare:

Intristată adunare,

«Justiția acestei țări, pierzând pe consilierul de Casație Ioan Prodan, este izbită de un mare doliu, căci, Ioan Prodan făcea parte din pleiada de magistrați din a doua jumătate a veacului trecut, cari însufleții de credința în virtute și luminați de știința dreptului, au rupt cu vechile obiceiuri și au dat poporului român speranța că și la oameni se poate găsi dreptate.

«Vremelnicia vieții omenești rărește din ce în ce rândurile acestor muncitori admirabili, cari au rămas neclintii în practica idealului tinereții lor, nelăsându-se să fie incovoiati nici de vijelia patimelor, nici de loviturile acelor va pe cari îi supără puterea dreptății.

«Ei și-au început cariera fără nici o garanție în contra bunului plac al puterii, și cu toate acestea, câte năzuințe drepte au fost zdronite de acești magistrați, cari ar fi preferit să-și sfârșească cariera decât să-și plece capul.

«Vieția acestor judecători va fi o pildă vie urmașilor lor, că misiunea judecătorului va fi un adevărat sacerdoțiu, pe care nu-l poate înalța nici o garanție legală, așa cum îl înalță tăria de caracter și hotărîrea neștrămutată de a face numai dreptate.

«Generației de magistrați din care a făcut parte consilierul Prodan, se datorește acest monument național: *Jurisprudența română*. Operă imperfectă, ca toate lucrările omenești, dar desigur operă mare, căci ea a dat Statului nostru cea mai puternică temelie.

«Consilierul Prodan a fost colaborator la această operă, edificată cu încetul, fără șgomot și fără pretențiuni, dar cu știință și cu voința neștrămutată de a face bine. Gloria lui este de a fi muncit o viață întreagă la realizarea acestui mare ideal, de a da fiecăruia dreptul său.

«Avocații au văzut în consilierul Prodan o garanție de dreptate. Ei au fost pătrunși de o adevărată mâhnire la auzul vestei lugubre că viața lui Prodan s'a sfârșit.

«În acest imens doliu, care atinge familia, magistratura și baroul, nu este cuvânt de mângâere. Nu ne rămâne decât a ne înclina cu respect înaintea rămășițelor pământești ale acestui om, a cărui memorie ne va fi scumpă, fiindcă a fost omul datoriei».

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 17 Noembrie 1909

Președinția d-lui G. N. BAGDAT, prim-președinte
Gheorghe Cupa; cu Facultatea de medicină ș. a.

Substituțiune fidei-comisară — Motivele legiuitorului pentru a izbi de nulitate asemenea substituțiune. — Obligația unui legatar de a clădi și întreține în timpul vieții un azil; iar după moartea lui administrația azilului să treacă facultății de medicină.

Dacă această constituie o substituție fidei-comisară oprită de lege. Facultatea pentru a creea un asemenea stabiliment. — Drept de proprietate. — Dacă poate fi transmisă prin act de ultimă voință către o altă persoană — Validitatea testamentului. — Art. 803 din Codul civil).

1. Legiuitorul prin art. 803 din Codul civil a izbit de nulitate substituțiunile fidei-comisare pentru rațiunea că bunurile ar fi izbite de indisponibilitate și s'ar lăsa astfel în principiu circulațiunii bunurilor, care e fundamentul stării economice a societății moderne

Prin urmare, când printr'o dispoziție dintr'un testament legatarul nu este însărcinat să păstreze vreo liberalitate și să o remită la moartea sa altei persoane ci este numai însărcinat ca în timpul vieții sale să clădească și să întrețină un azil de alienați iar după moartea acestui legatar administrarea și direcțiunea aceluia azil să treacă la facultatea de medicină, acest legat nu constituie o substituțiune fidei-comisară ci nu legat cu sarcini care este perfect valabil

2. O persoană poate în timpul vieții sale să și afecțeze bunurile sale pentru înființarea unei instituții de binefacere și să facă să i se dea recunoaștere de persoană morală din partea Statului; iar facultatea de a creea un asemenea așezământ constituind exercițiul dreptului de proprietate, poate să fie transmisă prin act de ultimă voință, către o altă persoană caz în care legatul nu este adresat unei persoane incerte, ci este este făcută unei persoane capabile de a primi legatul, adică unei persoane fizice cu sarcina însă de a creea și întreține un așezământ și de a face să fie recunoscut ca persoană morală de către Stat

Deciziunea 438/909.—Respins, în urma divergențe ivite, recursul făcut de Gheorghe Cupa, în contra deciziei Curții de apel București, s. I, No. 298 din 1906, dată în proces cu Facultatea de medicină și alții.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați Gr. Urlățeanu și C. C. Arian, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-nii avocați M. Cireșeanu, D. Comșa și G. Marinescu, în combateri, și

Pe d-l procuror-general C. R. Manolescu, în concluzii;
Deliberând,

Asupra motivelor I și III de casare:

«Violarea art. 803 din Codul civil, denaturarea actului omisiune esențială și exces de putere

«Curtea, față de un testament al defunctei Ana Darvari, care conține toate elementele substituțiunii fidei-comisare obligatiunea de a păstra și a transmite după moarte și instituirea a doi legatari succesivi, pe motiv de interpretare denaturează actul îl consideră ca un testament cu sarcini, și prin exces de putere declară valabil un testament absolut nul după art. 803 din Codul civil

«Mai comite și o omisiune esențială în adevăr pentru a dovedi că ne găsim în fața unei substituțiunii fidei-comisare, am invocat la Curte faptul că al doilea instituit, facultatea, a cerut și s'a pus chiar în posesiune în această calitate.

«Curtea omite absolut a se pronunța asupra acestui argument hotărîtor, care era de natură a schimba interpretarea ce a dat testamentului.

«Omisiune esențială; de oarece Curtea de apel omite a se pronunța asupra unui mijloc de apărare ce au invocat, și a

nume, că: chiar Facultatea de medicină, prin modul cum a executat testamentul defunctei Ana Darvari, a recunoscut că dănsa este legatară directă a defunctei și Facultatea venind la moștenire numai după și la moartea defunctului soț, primul instituit, testamentul conține o substituțiune fidei-comisară, care anulează întreg testamentul.

«Căst mijloc de apărare fiind un mijloc esențial, căci este de natură a schimba soluțiunea adoptată de Curte, omitearea Curții de a se pronunța asupra ei constituie o omisiune esențială de natură a aduce casarea deciziei»

Având în vedere că din decizia supusă recursului se constată că recurentul, în calitate de moștenitor al fratelui său Victor Cupa, care este legatarul universal al d-rului G. Polizu, părintele defunctei Ana G. Darvari, a cerut ca, față cu minoră Margareta, fiica și moștenitoarea d-rului G. Darvari din a doua căsătorie, reprezentată prin tutoarea sa legală Elena G. Darvari, și față cu Facultatea de medicină și cu Casa Școalelor, să se anuleze testamentul olograf făcut de Ana G. Darvari la 10 Fevruarie 1884, pentru motivul că dispozițiile dintr'însul ar fi nule din două puncte de vedere: 1) pentru că conțin o substituție fidei-comisară prohibită de art. 803 din Codul civil, și 2) pentru că, în orice caz, legatul este făcut unei persoane incapabile de a-l primi după art. 808 din Codul civil;

Considerând că, prin decizia supusă recursului, Curtea de apel a respins acțiunea din ambele puncte de vedere, cari acum sunt deduse în judecata acestei Inalte Curții prin motivele de casare;

Considerând că chestiunea, care face obiectul primului motiv de casare, este de a se ști dacă dispoziția din testamentul defunctei Ana G. Darvari, făcut la 10 Fevruarie 1884, conține o substituție fidei-comisară prohibită de art. 803 din Codul civil sau dacă constituie un legat cu sarcini, cum a decis Curtea de apel;

Considerând că prin dispoziția din testament, a cărei nulitate se cere, Ana G. Darvari, după ce declară că lasă pe soțul său G. Darvari legatar universal asupra cotității disponibile a întregii sale averi mișcătoare și nemiscătoare, apoi adaugă textual: «din venitul averii mele legatarul universal va capitaliza bani pe fiecare an pentru clădirea unui azil de alienați, și după ce se va strânge bani suficienți se va clădi acel azil în București și va întreține un număr de paturi proporțional cu venitul stării mele pe cât timp va trăi soțul meu. După moartea mea, averea mea mișcătoare și nemiscătoare va trece sub direcția Facultății de medicină din București, care va fi pusă îndată în posesie și va administra, după cum cere cuviința, acel azil;

Considerând că din termenii chiar în cari este concepută această dispoziție de ultimă voință, rezultă că testatoarea a voit un singur lucru, și anume: ca averea sa și venitul acelei averi să serve pentru crearea și întreținerea în perpetuu a unui azil de alienați; Că o asemenea operă fiind o instituțiune de binefacere, afectarea bunurilor în acest scop are o cauză licită și deci permisă de lege; Că pentru realizarea voinții sale, testatoarea, după ce a instituit legatar universal pe soțul său d-r G. Darvari l-a însărcinat cu înființarea azilului și deci în mod implicit și cu obligația de a face să fie recunoscut ca persoană morală; Că pentru funcționarea perpetuă a acestei instituțiuni de binefacere, testatoarea a dispus ca soțul său să administreze a-averea destinată fundațiunii iar după moartea soțului său administrarea și direcțiunea să fie trecută Facultății de medicină din București;

Considerând că acesta fiind cuprinsul și înțelesul dispoziției testamentare a defunctei Ana G. Darvari, ea conține toate elementele unui legat făcut d-rului G. Darvari, cu sarcina de a crea și întreține un azil de alienați;

Că această interpretare este conformă cu voința testatoarei, așa cum rezultă din dispoziția sa de ultimă voință, și este de natură să dea un efect acestei dispo-

zițiunii, în scopul licit și laudabil ce a urmărit testatoarea;

Considerând că susținerile din motivul de casare, că dispoziția testamentară în chestiune ar conține toate elementele unei substituțiuni fidei-comisare prohibită de lege, sunt nefondate;

Considerând, în adevăr, că din art. 803 din Codul civil rezultă că este de esență substituțiunii fidei-comisare ca donatorul sau legatarul să fie însărcinat de a conserva liberalitatea și de a o remite după moartea sa altei persoane desemnate de donator sau testator;

Că legitorul prin citatul text de lege, a izbit de nulitate atari dispozițiuni pentru rașiunea că bunurile ar fi izbite de indisponibilitate și s'ar lovi astfel în principiul circulațiunii bunurilor, care e fundamentul stării economice a societății moderne;

Considerând că, în speță, dispoziția testamentară atacată în nulitate nu înfrunțește nici unul din aceste caractere, de oarece, după cum s'a stabilit mai sus, dr. G. Darvari nu este însărcinat să păstreze vreo liberalitate și să o remită la moartea sa altei persoane, ci este însărcinat ca în timpul vieții sale să clădească și să întrețină un azil de alienați, astfel că liberalitatea trece azilului chiar în timpul vieții legatarului instituit;

Că dacă cât a trăit d-rul G. Darvari nu a putut strânge bani suficienți pentru clădirea azilului, cum a prevăzut testatoarea, și deci nu s'a putut înființa azilul în timpul vieții legatarului, această împrejurare nu poate să schimbe natura și efectele dispozițiunii testatoarei;

Că dispoziția rămâne tot un legat cu sarcini, pe care sunt înținuși să le aducă la îndeplinire moștenitorii d-rului G. Darvari, iar faptul că după moartea d-rului Darvari Facultatea de medicină a cerut și a fost chiar pusă în posesia averii destinate azilului, prin aceasta calitatea pe care o are Facultatea de medicină, în virtutea testamentului, de a administra și diriga azilul, nu s'a schimbat în calitatea de instituit în al doilea loc, pe care voeste să i-o atribue recurentul, pentru ca să poată susține că există astfel o substituție fidei-comisară;

Că, prin urmare, omisiunea Curții de apel de a se pronunța asupra acestui fapt invocat de recurent nu este esențială, căci nu este de natură să schimbe interpretarea dată testamentului de către instanța de fond;

Considerând că din toate acestea rezultă că Curtea de apel nu a violat art. 803 din Codul civil, nu a făcut nici o omisiune esențială și nu a denaturat întru nimic testamentul defunctei Ana G. Darvari, când a interpretat că dispoziția cuprinsă într'însul constituie un legat cu sarcini, iar nu o substituție fidei-comisară;

Că, prin urmare, motivul de casare este nefondat; *Asupra motului II de recurs:*

II. «Violarea art. 808 din Codul civil, combinat cu art. 5 din Codul civil, și a principiului că nu se poate înființa o persoană morală decât prin lege, precum și a regulii de drept că condițiunile imposibile anulează întreaga dispozițiune când sunt cauza determinată a ei;

«În ipoteză că ne-am găsi în fața unui legat cu sarcini, din considerantele Curții rezultă că starea defunctei Ana Darvari nu aparține nici rudelor sale de sânge, nici succesoarei d-rului Darvari, nici Facultății de medicină, ci azilului de nebuni înființat de dânsa prin testament, care nu avea și deci nu are nici azi o existență legală.

«Curtea, atribuind acestui azil patrimoniul lăsat prin testament permite crearea unei persoane morale cu drepturi patrimoniale admise de Codul civil.

«Curtea deși recunoaște că această instituție a unei persoane inexistente a fost cauza determinată a testamentului, îl menține în întregul lui violând astfel și art. 818, combinat cu art. 5 din Codul civil și regulile de drept sus menționate».

Considerând că este netăgăduit că o persoană poate înființarea unei instituțiuni de binefacere și să facă să i se dea recunoașterea de persoană morală din partea Statului;

Că facultatea de a creea un asemenea așezământ, constituind exercițiul dreptului de proprietate, poate să fie transmisă prin act de ultimă voință către o altă persoană;

Că, în asemenea caz, legatul nu este adresat unei persoane incerte, cum se susține prin motivul de casare, ci este făcut unei persoane capabile de a primi legatul, adică unei persoane fizice, cu sarcina însă de a creea și întreține un așezământ de binefacere și de a face, bine înțelese, să fie eunoscut ca persoană morală de către Stat;

Că, în speță, aceasta fiind dispoziția testamentară a atacată ca nulă Curtea de apel nu a violat întru nimic art. 808 din Codul civil când a declarat că o asemenea dispoziție este valabilă;

Că, de aceea, recursul este nefondat;

Pentru aceste motive, de acord cu d-l procuror-general, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 15 Decembrie 1909

Președinția d-lui N. MANDREA, președinte

— Al. Grosu cu I. Francu și alții —

Urmărire imobiliară. — Comandament. — Dacă el poate întrerupe prescripțiunea față de deținătorul imobilului urmărit. — (Art. 1865 și 1866 din Codul civil)

In materie de urmărire silită, chiar dacă comandamentul ar fi de natură a întrerupe prescripțiunea față de debitor în sistemul codului vechiu de procedură, această întrerupere de prescripție însă nu poate produce nici un efect față de un terțiu care deține imobilul, de oarece comandamentul fiind destinat pentru debitor nu poate fi opozabil terțiului deținător al imobilului.

Deciziunea 192/909. — Casată, după recursul făcut de Al. Grosu, ordonanța de adjudecare No. 1306/909 a Trib. Tecuciu, în proces cu Ion Francu, Safta C. Bugeac, C. Bugeac și A. Dumitrescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Poni, în dezvoltarea motivelor de casare. și

Pe d-l avocat Anibal Teodorescu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului III de casare:

«Violarea art. 1865 și 1866 din Codul civil și exces de putere, prin faptul că comandamentul nu mi-a fost adresat mie deși s'a stabilit că eu dețineam imobilul; iar partea nici n'a cercat să dovedească contrariul»

Având în vedere că se constată că în anul 1875, creditorul Ion Francu a pus în urmărire imobilul debitoarei sale Safta C. Bugeac, făcând comandamentul prealabil la 17 Ianuarie 1875; că dela această dată creditorul n'ar mai fi făcut nici un act contra debitoarei până la 6 Aprilie 1909, când din nou I. Francu începe urmărirea imobilului;

Că în contra acestei urmăriri silită recurentul Alex. Grosu, deținătorul imobilului, a făcut contestațiune, susținând că imobilul ce se urmărește este dobândit de dânsul prin prescripția de 30 ani, întru cât a stăpânit imobilul dela anul 1868 în condițiunile cerute de Codul civil pentru a prescrie;

Că tribunalul pentru a respinge contestațiunea lui Alex. Grosu, arată că prescripția a fost întreruptă prin facerea comandamentului la 1875;

Considerând că, chiar dacă comandamentul ar fi de natură a întrerupe prescripția față de debitor în sistemul codului vechiu de procedură civilă, încă această

întrerupere de prescripție nu poate produce nici un efect față de un terțiu care deține imobilul, de oarece comandamentul fiind destinat pentru debitor, nu poate fi opozabil terțiului deținător al imobilului;

Că, dar, motivul de casare fiind întemeiat, el are a fi admis ca atare;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 30 Octombrie 1909

Președinția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

Ministerul de finanțe cu Sarah Sura Vexler

Timbru. — Termenele de procedură din legea timbrului. — Aplicarea lor din momentul promulgării legii noi, chiar când se referă la contestațiunile făcute sub imperiul legii anterioare. — Recurs. — Termen de recurs în contra unei sentințe pronunțată sub legea nouă a timbrului, relativă la un litigiu anterior acestei legi. — (Art. 70 și 103 din legea timbrului din 1906).

Termenele noi de procedură introduse în legea timbrului sunt aplicabile chiar când se referă la o contestațiune făcută sub imperiul legii anterioare, deși judecata se face sub imperiul legii noi, pentrucă regulile de procedură au efect retroactiv în sensul că se aplică din momentul promulgării legii noi, chiar la litigiile ce sunt pendinte, în lipsă de o dispoziție expresă a legii; și dacă prin art. 103 din legea timbrului se prevede că această lege n'are putere retroactivă, această dispoziție se referă numai la drepturile părților, iar nu și la regulile de procedură, cari rămân guvernate de principiile generale de procedură.

Prin urmare, o sentință fiind pronunțată sub imperiul legii noi a timbrului, deși relativă la un litigiu anterior acestei legi, trebuie a se aplica termenul de recurs prevăzut în legea din 1906, care este de 30 zile dela pronunțarea sentinței.

Deciziunea 290. — Respins recursul făcut de Ministerul de finanțe, contra sentinței Tribunalului Dorohoiu, No. 205/907, dată în proces cu Sarah Sura Vexler, ca tutoare a minorilor săi fii, Isidor Vexler, Elisa Iacob Spodheim și Iacob Spodheim.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Sticinski, în dezvoltarea incidentului de neadmisibilitate,

Pe d-l avocat Ulivaneanu, în combateri, și

Pe d-l consilier Râmniceanu, delegat ca procuror general, în concluziuni.

Deliberând,

Asupra incidentului ridicat de intimată, prin avocatul ei, de a se respinge ca neadmisibil recursul Ministerului de finanțe;

Având în vedere că se constată din dosarul cauzei că, la 5 Iulie 1904, intimății în recurs au făcut contestație la evaluarea averii successorale rămasă pe urma defunctului Leiba Vexler;

Că Tribunalul Dorohoiu, prin sentința No 205 din 25 Iunie 1907, admitând contestația, Ministerul de finanțe a făcut recurs în Casație în contra acestei sentințe la 15 Maiu 1908;

Având în vedere că, după art. 70 din legea timbrului din 1906, sub imperiul căreia s'a pronunțat sentința atacată cu recurs, termenul de recurs, în această materie, este de 30 de zile dela pronunțare;

Considerând că termenele noi de procedură introduse în legea timbrului sunt aplicabile, chiar când se referă la o contestațiune făcută sub imperiul legii an-

terioare, deși judecata se face sub imperiul legii noi, pentru că regulile de procedură au efect retroactiv în sensul că se aplică, din momentul promulgării legii noi, chiar la litigiile ce sunt pendente, în lipsă de o dispoziție expresă a legii;

Că dacă prin art. 103 din legea timbrului se prevede că această lege n'are putere retroactivă, această dispoziție se referă numai la drepturile părților, iar nu și la regulile de procedură, cari rămân guvernate de principiile generale de procedură;

Că întru cât, în speță, sentința supusă recursului e pronunțată sub imperiul noii legi, deși e relativă la un litigiu anterior acestei legi, trebuie a i se aplica termenul prevăzut de art. 70 din legea timbrului din 1906 care prevede că recursul contra sentinței tribunalului se face în 30 de zile dela pronunțare;

Că, în speță, sentința tribunalului fiind pronunțată la 25 Iunie 1907, iar recursul fiind făcut la 15 Mai 1908, el trebuie a fi respins ca tardiv;

Pentru aceste motive, Curtea în neunire cu ocloziunile d-lui procuror general delegat, respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, S. II

Audiența dela 10 Decembrie 1909

Președinția d-lui I. E. DOBRESCU, președinte

Societatea în comandită Weil, Joseph et C-ie S-sori cu firma Ruzica Elias et Taubes și alții

Decizia No. 63

Imobile prin natura lor.—Clădiri.—Mobile constituind parte integrantă din clădiri.—Imobile prin destinațiune. Fabrică.—Mașini instalate într'o fabrică al cărei proprietar nu este și proprietarul terenului fabricii.—Dacă ele sunt imobile prin destinațiune și deci dacă pot face obiectul unei urmăriiri mobiliare (art. 463, 468 și 469 din Codul civil și art. 493 din Procedura civilă).

1. După art. 463 din Codul civil, fondurile de pământ și clădirile sunt imobile prin natura lor; că de aci rezultă că toate părțile constitutive și integrante ale unei clădiri au a fi considerate ca imobile prin natura lor și aceasta nu numai când aceste piese se alipse în mod material la fond, dar și atunci când ele sunt mobile și transportabile.

2. Spre deosebire de imobilele prin natura lor, devin imobile prin destinațiune în sensul art. 468 și 469 din Codul civil toate aceste obiecte sau piese dintr'o clădire, cari nu constituiesc substanța însăș a clădirii, neconfundându-se în totul și neformând cu ea, chiar când sunt alipite la fond, un singur și acelaș lucru, ci păstrându-și individualitatea lor proprie, sunt asociate la fond în vederea unui scop anumit, rămânând însă în urmă aceea ce au fost și mai înainte, imobilizarea lor nefiind decât fictivă și numai din punctul de vedere juridic.

Astfel, mașinile instalate într'o fabrică de brichete nu pot fi privite ca imobile prin natura lor, căci ele nu s'au identificat în corpul fondului, ci și-au păstrat ființa și individualitatea lor anterioară; asemenea mașini ar fi putut constitui imobile prin destinațiune numai dacă proprietarul fabricii ar fi fost și proprietarul terenului, de oarece imobilizarea prin destinațiune, având loc numai în interesul fondului, proprietarul singur ca reprezentant al celui în interes poate să o facă; iar nu și locatarul, arendașul și chiar uzufructuarul, cari lucrează în interesul lor numai și pentru durata temporară a folosinței lor, că din toate acestea rezultă că asemenea mașini nu pot face obiectul unei urmăriiri mobiliare.

S'au ascultat: d-nii avocați Cristescu și C. C. Arion, în desvoltarea motivelor de apel; d-nii avocați C. Nacu, D. Șoimescu și Popovici, în combateri.

Curtea,

Având în vedere că apelul făcut de Societatea în comandită Weil Iosef et C-ie S-sori, în contra sentinței cu No. 524 din 1909 a Trib. Ilfov, secția comercială;

Având în vedere că din actele prezentate în cauză și din debateri rezultă că societatea de brichete «Vulcan» din comuna Doicești, județul Dâmbovița, are, în această localitate o fabrică de brichete, construită pe un teren rural, luat în arendă în acest scop de un domn Voiculescu, inginer, care a cesionat apoi contractul de arendă al terenului societății «Vulcan»; că, pentru instalarea acestei fabricii și punerea ei în funcțiune societatea «Vulcan» a cumpărat dela firma Weil Iosef et C-ie S-sori, mai multe mașini, al căror preț însăș neachitându-l la termen numita firmă a acționat în judecată pe societatea «Vulcan» obținând în contra ei sentințe definitive, prin care e obligată la plata prețului; că, în temeiul acestor sentințe investite cu formula executorie, firma Weil Iosef et C-ie, voină a și valorifica drepturile de creditoare privilegiate ca vânzătoare, exerciți a urmăriire mobilă, punând în vânzare mașinile vândute societății «Vulcan» și aflătoare în fabrica de brichete; că în contra acestei urmăriiri, s'a făcut contestație de firma Ruzica Elias et Taubes și intervenție de Zoe Tocilescu Sofia I. Dumitrescu și Căpitanul I. Dumitrescu, cerând toți aceștia în calitate de creditorii ipotecari asupra fabricii de brichete, anularea urmăriiri, pentru motivul că mașinile așezate în fabrica de brichete ar fi imobile prin natura lor, ca făcând parte integrantă din fabrică, și deci că ele n'ar putea face, separate de fond, obiectul unei urmăriiri mobiliare, ci numai acela a unei urmăriiri imobiliare odată și împreună cu fabrica; că tribunalul, prin sentințe atacată cu apel, primind ca înțemeiat modul de a vedea al firmei contestatoare și al intervenienților și întemeindu-se și pe dispozițiunile art. 493 din Procedura civilă, a admis contestația și intervențiile și a anulat urmărirea în discuțiune;

Considerând că, în această situațiune, importă a se examina cari sunt caracterele distinctive, sau criteriul după cari au a se deosebi bunurile cari sunt imobile prin natura lor de acelea cari au devenit imobile prin destinațiune, precum și condițiunile cerute de lege pentru ca un bun să poată deveni imobil prin destinațiune;

Considerând că art. 463 din Codul civil prevede că fondurile de pământ și clădirile sunt imobile prin natura lor;

Considerând că dacă în virtutea acestui articol clădirile sunt imobile prin natura lor, urmează că toate părțile constitutive și integrante ale unei clădiri să fie ele însăș imobile prin natura lor, și aceasta nu numai când aceste piese se alipse în mod material la fond, dar și atunci când ele sunt mobile și transportabile; că, spre a recunoaște acum dacă un lucru mobil întrebuințat într'o construcțiune face parte integrantă din ea, urmează pe de o parte a se ține seamă că lucrurile ce devin astfel imobile prin natura lor, sau mai exact prin încorporațiune, în urma transformațiunii la cari au fost supuse, își pierd individualitatea lor proprie și chiar numele, cum se întâmplă cu tot materialul întrebuințat la facerea unei construcțiuni, și de altă parte, că prin forma specială ce li se dă unor asemenea lucruri, spre a se adapta la o anumită construcțiune, ele constituiesc însăș elementele ei proprii, fără de cari clădirea n'ar putea exista ca atare;

Considerând că spre deosebire de imobile prin natura lor, devin imobile prin destinațiune, în sensul art. 468 și 469 din Codul civil, toate acele obiecte sau piese dintr'o clădire cari nu constituiesc substanța însăș a clădirii, neconfundându-se în totul și neformând cu ea, chiar când sunt alipite la fond, un singur și acelaș lucru, ci păstrându-și individualitatea lor proprie sunt asociate la fond, în vederea unui scop anumit rămânând însă în urmă aceea ce au fost și mai înainte, imobilizarea lor nefiind decât fictivă și numai din punctul de vedere juridic;

Considerând că astfel fiind și față cu dispozițiunea art. 468 din Codul civil, care consideră ca imobile prin destinațiune «instrumentele necesare pentru exploatarea fierăriilor, fabricilor de hârtie și altor uzine», urmează că, în speță, mașinile instalate în fabrica de brichete nu pot fi privite ca imobile prin natura lor, căci ele nu s'au identificat în corpul fondului, ci 'și-au păstrat ființa și individualitatea lor anterioară și că aceste mașini ar fi putut constitui numai imobile prin destinațiune, dacă societatea de brichete ar fi fost proprietara terenului pe care a construit fabrica; că, într'adevăr, asupra acestui din urmă punct legea este formală și este indiscutabilă că imobilizarea prin destinațiune, având loc numai în interesul fondului, proprietarul singur, ca reprezentant al celui interes, poate să o facă, iar nu și locatarul, arendașul și chiar uzufructuarul cari lucrează în interesul lor numai și pentru durata limpară a folosinței lor;

Că, prin urmare, în speță, societatea de brichete deținând cu titlu de arendaș terenul pe care a construit fabrica de brichete, mașinile puse de ea în această fabrică, în privința soartei căreia nu se spune de altfel nimic despre ceace va deveni la expirarea contractului, nu au putut deveni imobile prin destinațiune și deci rămânând avere mobilă a societății de brichete, ea poate face obiectul unei urmăririi mobiliare exercitată de firma apelantă; că, față cu cele ce preced, rămâne fără nici o valoare argumentul dedus de intimăți din art. 493 din Procedura civilă căci acest articol spunând că urmărirea unui bun nemiscător prin natura sa va cuprinde ca accesoriu și toate obiectele ce slujesc la exploatarea imobilului sau cari sunt așezate în imobil pentru vesnicie, prin acestea înțelege a vorbi lămurit despre bunurile cari au devenit imobile prin destinațiune și cari evident, conform cu scopul legii, trebuie urmărite odată cu fondul;

Că, în vederea acestor considerațiuni, apelul firmei Welf Josef et C-ie este întemeiat și atât contestația cât și intervențiunile introduse la prima instanță trebuie respinse.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Gh. Buzdugan, Curtea admite, etc.

(ss) I. E. Dobrescu; M. Gr. Ciocărdia; St. Miculescu; Gh. Buzdugan.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența dela 20 Ianuarie 1910

Președenția d-lui N. C. SCHINA, Președinte

Urmărirea imobilului moștenitorilor Nae Iordache de către Robert Durer

Jurnal No. 346

Urmărire imobiliară. — Adjudecațiune definitivă. — Dacă pentru adjudecarea definitivă se mai cer și alte condițiuni pe lângă cele prevăzute din art. 549 din Codul civil. — Licitațiuni. — Ce se înțelege prin prima și a doua licitație. — Nulități de procedură. — Dacă ele se pot ridica atât la prima cât și la a doua licitație.

Pentru a se putea efectua adjudecațiunea definitivă se mai cere, pe lângă condițiunile prevăzute de art. 549 din Procedura civilă, observarea rânduelilor puse sub capitolul «licitația și adjudecarea bunurilor nemiscătoare urmărite» comune pentru «prima» și a doua licitație, cât și observarea rânduelilor art. 525, alin. b, din Procedura civilă, care prevede că nulitatea actelor de procedură poate fi invocată în tot timpul urmăririi și cu ocaziunea licitațiunilor.

Expresioniile «prima» și «a doua» licitație, trecute în art. 549 din Procedura civilă, își au valoarea și importanța lor, de oarec servesc a stabili că dispozițiunile art. 525, alin. b, din Procedura civilă sunt aplicabile licitațiunilor, întru cât sub denumirea ge-

nerală de «licitațiuni» se înțelege atât prima cât și a doua licitație.

Pe temeiul art. 525, alin. b, din Procedura civilă se pot dar ridica excepțiuni de nulitate ale procedurii urmăririi, atât la prima cât și la cea de a doua licitație, și întru cât sunt de ordine publică se pot invoca atât de părți, cât și din oficiu în lipsa părților.

Tribunalul,

Asupra motivului de nulitate a procedurii de urmărire, invocată la a doua licitație de Ion T. Pascu, în calitate de tutore al minorilor rămași pe urma defunctului Nae Iordache;

Având în vedere că în urma unor legale amânări s'a adjudecat provizoriu asupra d-lui Robert Durer cu prețul de lei 3000 imobilul ce aparține minorilor def. Nae Iordache, în ziua de 19 Ianuarie 1910, La această dată fixată pentru adjudecațiunea provizorie s'a ridicat de d-l Ion T. Pascu, tutore al minorilor def. Nae Iordache, excepțiunea de nulitate a procedurii urmăririi, întemeiată pe considerațiunea că debitoarea Alexandrina Nae Iordache, care a devenit majoră în cursul urmăririi, n'a fost citată personal și că nu i s'a înmănat afiștele conform Procedurii civile Tribunalul examinând această excepțiune, în lipsa Alexandrinei Nae Iordache, o respinge ca nedovedită, întru cât tutorele n'a făcut dovada alegațiunii sale. În ședința de astăzi, când urma a se efectua a doua licitație, aceleș tutore prezintă în instanță extractul de naștere al debitoarei Alexandrina Nae Iordache, tot în lipsa acesteia, și cere, din nou, întemeiat pe o dovadă ce nu făcuse în ședința precedentă, anularea procedurii urmăririi imobilului în litigiu;

Având în vedere că efectuându-se adjudecațiunea provizorie, creditorul urmăritor Robert Durer, prin d-l avocat M. Christea, întemeindu-se pe dispozițiunile art. 549 din Procedura civilă, susține că la o a doua licitație nu se mai pot invoca excepțiuni referitoare la procedura urmăririi, de oarec adjudecațiunea definitivă nu poate fi subordonată decât la două condițiuni: 1) ca creditorul urmăritor să stăruie în vânzare, 2) ca să se dea un preț cu a zecea parte mai mare decât prețul cu care s'a adjudecat provizoriu bunul urmărit;

Considerând că în afară de aceste condițiuni, cari desigur trebuie să fi îndeplinite pentru ca bunul să poată fi adjudecat definitiv, se cere atât observarea rânduelilor pe cari legea de procedură sub capitolul «licitația și adjudecarea bunurilor nemiscătoare urmărite» le declară comune pentru «prima», cât și «a doua» licitație, precum și observarea formelor de procedură, întru cât art. 525, alin. b, din Procedura civilă dă puțință părților ca excepțiunile de nulitate a actelor de procedură să se poată ridica cu ocaziunea licitațiunilor;

Considerând că expresiunile «prima» și «a doua» licitație, expresiuni trecute în art. 549 din Procedura civilă, își au importanța și valoarea lor în speță, de oarec servesc a stabili că dispozițiunile art. 525, alin. b, din Procedura civilă sunt aplicabile licitațiunilor, întru cât sub denumirea generală de «licitațiuni» se înțelege atât prima, cât și a doua licitație;

Că după cum vânzarea silită a imobilelor trebuie să se facă prin două licitații serioase, cărora trebuie să li se aplica rânduelile prevăzute la capitolul «licitația și adjudecațiunea bunurilor nemiscătoare urmărite» tot astfel urmează a se aplica acestor două licitații toate dispozițiunile pe cari legea de procedură le-a considerat comune acestor două licitații;

Considerând că, astfel fiind pe temeiul art. 525, alin. b, din Procedura civilă se poate ridica în tot timpul urmăririi nulitatea actelor de procedură cu ocaziunea «licitației»;

Considerând că asemenea forme de procedură sunt de ordine publică și pot fi invocate de parte, sau din oficiu, atât înaintea instanței de urmărire cât și de dreptul înaintea Curții de casație, și cu toate că tuto-

rele minorilor Pascu n'are calitate a invoca excepțiunea de care numai Alexandrina Nae Iordache s'ar putea prevala, totuși tribunalul poate reține chestiunea din oficiu, de oarece actele de procedură făcute în persoana acesteia au caracter de ordine publică și intră în sarcina acestei instanțe a le verifica;

Considerând că deși adjudecatorul are drepturi câștigate, ca cumpărător al imobilului adjudecat, acest drept este supus unor anume condițiuni; și în aceste condițiuni intră desigur și aceea ca adjudecarea provizorie să se fi făcut cu păstrarea formelor de procedură ale urmăririi și în cazul când n'au fost observate nici verificate, apoi excepțiunile cari se referă la procedura urmăririi pot fi ridicate de parte sau din oficiu în tot timpul urmăririi atât la prima cât și la a doua licitare, pentru motivul că art. 525, alin. b din Proced. civilă astfel a rânduit;

Considerând că este de asemenea nefondată opunerea făcută de creditorul urmăritor, care susține că la a doua licitare nu se mai pot examina actele de procedură ale urmăririi, pentru că art. 549 nu se ocupă de procedura urmăririi, dar numai pur și simplu de ce are să hotărască în cazul când bunul se pune din nou în licitare, ceace presupune că examinarea actelor de procedură a avut deja loc;

Considerând că prin art. 549 din Proc. civilă se pune tribunalului o îngrădire a dreptului de apreciere, drept ce-i este conferit numai la prima licitare, caz în care, pe temeiul art. 544, alin. 2 din Procedura civilă, este lăsat instanței de urmărire puterea suverană de apreciere pentru a decide dacă, față de împrejurări, de preț și de seriozitatea celor cari se prezintă la licitațiune, bunul se poate adjudeca provizoriu;

Considerând că un ultim argument, sprijinit tot pe dispozițiunile art. 525, alin. b din Proced. civilă ce se mai poate invoca pentru a învedera odată mai mult că excepțiunile referitoare la nulitatea actelor de procedură se pot ridica și la a doua licitare, este și acela că Alexandrina Nae Iordache se poate prevala direct în Casație de nulitatea actelor de procedură. Ori, ar fi straniu a se admite că un asemenea motiv se poate ridica înaintea Curții de casație, care are căderea a verifica toate actele de procedură ce s'au făcut în tot timpul urmăririi, și că nu se poate examina de instanța chemată a face urmărirea Nu poate fi dar admisibil ca tribunalul de urmărire să aibă puteri mai limitate decât suprema instanță investită cu drept de a verifica toate actele de procedură ale urmăririi și a censura pe acelea făcute cu violarea de lege;

Urmează, dar, că și cu ocaziunea celei de a doua licitări, pe baza art. 525, alin. b din Proc. civilă, tribunalul este dator a face din oficiu sau după cererea părților, verificarea actelor de procedură, și intrucât în fapt se constată că în persoana unuia din debitori nu s'a îndeplinit formele cerute de lege, apoi vânzarea trebuie amânată pentru a se procedea la îndeplinirea formelor legale;

Că intru cât Alexandrina Nae Iordache a devenit majoră posterior înmânării comandamentului, apoi urmează ca procedura urmăririi să fie anulată numai în ceace privește afpțele și publicațiunile;

Pentru aceste motive, tribunalul anulează afpțele și publicațiunile și dispune ca bunul să se pună din nou în vânzare, etc.

(ss) N. C. Schina, C. A. Rosetti.

OBSERVAȚIUNE.—Sentința ce publicăm este cu deosebire interesantă, de oarece, ca și sentința No. 1858/908 ce am publicat în *Curierul Judiciar* No. 24 din 1908, p. 189, stabilește noi principii de drept, cari pentru prima oară sunt admise în materia urmăririlor imobiliare. Supralicitarea, numită prin considerantele acestor sentințe

a doua licitare, este supusă, după interpretarea dată de Tribunalul de Notariat, principiilor generale ale procedurii urmăririlor imobiliare, contrar părerilor cari până astăzi s'au susținut și prin cari, fără discuțiune, s'a admis că, pe temeiul articolului 549 din Proc. civilă, instanța de urmărire este datorată, în cazul când creditorul stărue în vânzare, să adjudece bunul definitiv asupra adjudecatorului provizoriu, sau, dacă concurența se deschide prin ofertă de supralicitare, asupra aceuia care, la această a doua licitare, dă un preț cu a zecea parte mai mare decât cel oferit la prima licitare.

Ambele aceste sentințe, foarte juridic motivate, supun, dar, supralicitarea regulilor stabilite sub capitolul *Licitări și adjudecarea bunurilor nemiscătoare urmărite*, declarând comune atât primei cât și celei de a doua licitări toate dispozițiunile pe cari textele de sub acest capitol le prevede, afară, bine înțeles, de excepțiunea care anume este inserată în art. 549 din Proc. civilă și care ridică instanței de urmărire dreptul de apreciere ce-i este conferit prin art. 544 din Proc. civilă. Astfel încât în cazul când concurența a fost admisă ca serioasă și când întreaga procedură a urmăririi a fost regulat făcută, apoi tribunalul este obligat a adjudeca definitiv.

Argumentul care se opune prin sentința de față, și care constituie o serioasă obiecțiune în contra aceluia cari susțin teza contrarie, este acela că după cum înaintea Curții de casație se pot ridica toate excepțiunile de nulitate a procedurii urmăririi, chiar dacă n'au fost propuse la instanța de urmărire, de oarece sunt de ordine publică, apoi este natural, chiar în afară de orice dispozițiune categorică a legii, dar întemeiat numai pe principiile generale, ca instanța de urmărire, care este controlată și poate fi censurată de Curtea de casație, să fie investită, cel puțin în asemenea materie, cu aceleaș prerogative. Ar părea foarte straniu, după cum se explică Tribunalul de Notariat, ca un motiv de nulitate de procedură, de natura celui arătat în sentința ce adnotăm și care este întemeiat, să nu poată fi propus înaintea tribunalului, deși art. 525 al. b din Proc. civilă prevede că asemenea nulități de procedură se pot ridica în tot timpul urmăririi și cu ocaziunea licitațiunii, dar să poată fi propus direct sau din oficiu înaintea Curții de casație, care va avea să caseze ordonanța de adjudecare, trimițând-o din nou aceluiaș tribunal pentru a veghea să se îndeplinească o formă de procedură viciată și pe care, deși o vedea izbită de nulitate, nu avea căderea să o mai anuleze pentru motivul că, deși s'a propus în cursul urmăririi, a fost însă ridicată la supralicitare, adică la o epocă când tribunalului

ii este interzis a mai statua asupra excepțiilor ridicare asupra vițiilor de procedură, chiar atunci când se constată în fapt că asemenea excepțiuni sunt întemeiate. Astfel, dar, cu temei se poate susține că interpretarea dată de Tribunalul de Notariat prin hotărîrea ce publicăm este atât în spiritul regulilor generale de procedură, cât și în acela al art. 525, alin. b și 549 din Proc. civilă.

Regretăm că aceste două sentințe au rămas definitive fără a fi fost atacate înaintea instanțelor superioare, de oarece ar fi fost interesant și mai ales util de știut (de oarece amănările vânzătorilor provoca pierdere de timp și cheltuieli mari), dacă interpretările date de Tribunalul Notariat Ilfov răspund, și după părerea instanțelor noastre superioare, principiilor cari guvernează materia urmărilor imobiliare.

Iscod.

DOLIUL MAGISTRATUREI

Magistratura este în dolii.

În mai puțin de opt zile, au dispărut pentru totdeauna și în mod cu totul neașteptat, două mărețe figuri din sânul Curții de casație, de al căror nume se leagă întreaga activitate a Supremei Curți din timpul ultimelor două decenii. Cel dintâi a fost Ioan Prodan, iar cel de al doilea este Ciru Oeconomu, căruia o scurtă și crudă suferință, care l-a izbit ca un trasnet, i-a curmat firul vieții.

Este, în adevăr, prea dureros și nu știm ce cuvinte de consolată s'ar putea găsi, cari să corespundă cu însemnătatea pierderii ce suferă Curtea noastră de casație și magistratura română în genere, prin disparițiunea acestor doi bărbați de seamă, în plină putere de muncă și în mijlocul unei activități de admirat, pe care au desfășurat-o până în ultimul moment.

Spirit ager și pătrunzător, temperament activ și muncitor, suflet bun și setos de dreptate, Ciru Oeconomu întrunea nu numai însușirile unui bun și eminent judecător, ci posedă încă și o întinsă cultură literară și artistică.

Pierderea fulgerătoare a acestor doi distinși și merițoși oameni de bine a sguđuit profund inimile tuturor acelora cari i-au cunoscut și stimat. Ciru Oeconomu a ținut să arate meritele și calitățile bunului său coleg și camarad, I. Prodan, prin caldele cuvinte ce a rostit la înmormântarea acestuia, și iată că moartea nemiloasă și răzbuunătoare vine să răpească din mijlocul nostru și pe acest mare om de bine și îndatoritor care a fost Ciru Oeconomu.

S'au stins două făclii luminoase cari au colaborat în mod prețios la stabilirea jurisprudenței Curții de casație, în cele mai importante și de-

licate chestiuni juridice în decursul aproape al unui pătrar de veac.

Suprema Curte a fost supusă la o prea crudă și dureroasă încercare.

Deplângem din adâncul inimei imensa pierdere ce suferă magistratura și societatea.

R. C. B.

INFORMAȚIUNI

Luni dimineața 22 cor. corpul regretatului nostru director, Ciru Oeconomu, va fi transportat la Biserica Albă, calea Victoriei, iar la orele 2 p. m. se va începe celebrarea serviciului religios. Cortegiul va porni la Cimitirul Șerban-Vodă (Bellu) unde corpul regretatului defunct va fi depus în cavoul familii.

D-l Profesor universitar I. Tanoviceanu va rosti o cuvântare din partea Comitetului de redacție al ziarului nostru.

În anul 1906, d-l Greceanu fost ministru de justiție a întocmit o comisiune compusă din d-nii I. Tanoviceanu, profesor universitar și Victor Râmniceanu, consilier la Înalta Curte de casație care, în urma mai multor ședințe avute, a întocmit un Proiect de lege relativ la accidentele provenite din contractul de muncă, ce era să fie supus Corpurilor legiuitoare dacă nu ar fi demisionat guvernul.

Acest proiect de lege fiind foarte important și prezentând mult interes mai cu osebire azi când guvernul are a depune Corpurilor legiuitoare un proiect relativ la Contractul de muncă care prevede și accidentele survenite, credem util a începe publicarea sa în numărul viitor.

Pentru 2 locuri de director vacante la Banca Națională sunt trei candidați, d-nii Anton Carp, fost ministru, Dumitru N. Comșa, fost director la Bancă și Vinilă Brătianu, fost censor.

Pentru un loc de censor nu s'a anunțat până acum decât candidaturile d-lor C. Alimăneșteanu și Manolache Cugulu.

A apărut: **Judecătorul de ocol ca ofițer de poliție judiciară** (legea din 28 Decembrie 1907, pusă în aplicare la 1 Mai 1908), de d-l *Iulian Teodorescu*, profesor de drept penal, procedura civilă și criminală pe lângă Facultatea de Drept din Iași, magistrat.

Tipăriindu-se un număr foarte restrâns de exemplare, amatorii îl vor comanda de urgență.

Preț 3 lei. Depozit la *Curierul Judiciar*, care servește la cere orice cărți de drept, române și streine.

A apărut: **Tratat de drept comercial după doctrină și jurisprudență. Despre asociațiunile în participație și societățile civile și străine**, volumul II, partea I, de C. N. Toneanu, avocat, Galați. Se găsește de vânzare la librăria Negoescu și Manișu pe prețul de 4 lei, unde se află și volumul I pe preț de 8 lei și **Falimentele**, partea I și II, ambele pe preț de 6 lei.